

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Chronologiae Veteris Testamenti Accvratvm Examen
Augustißimæ, Invictissimæq[ue] Domui Austriacæ
Dicatvm**

Philippi, Henricus

Coloniae Agrippinae, 1637

16. De Phaleg. ibid.q.3.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64340)

QVÆSTIO III.

De Phaleg.

GEN. II. v. 16.

1. Diluio ad ortum Phaleg iuxta Hebræam & Latinam editionem colliguntur anni 101. excluso Cainan iunior: isto vero admissio 131. Idcirco autem vocatus est Phaleg, (quod diuisionem significat) quod in diebus eius diuisa sit terra. Gen. 10. v. 25. Vtrum tamen sub natalem ipsius hæc diuisio facta sit, an postea, inter auctores non conuenit.

*Phaleg
natus an-
nis 131. à
diluuiio.
Statua
quæstionis.
1. Opinio.*

2. Prima opinio est nomen Phaleg non inditum fuisse filio Heber ex futuro euentu: sed ex eo, quod sub idem tempus, quo nascebatur, diuisio hominum in varias colonias acciderit. Ita Iosephus lib. 1. Antiq. cap. 7. S. Augustinus lib. 16. ciuit. cap. 11. *Intelligendum est, inquit, ipsum Heber propterea tale nomen imposuisse filio suo, ut vocaretur Phaleg, quod interpretatur diuisio, quia tunc ei natus est, quando terra per linguas diuisa est.* Quam sententiam latè defendit Bonfrerius Gen. 11. & probat: quia si terra diuisa est, in sine, aut decursu vitæ Phaleg, non erit ratio, cur ea potius in diebus Phaleg, quàm lectan fratris eius, facta dicatur, siquidè ambo illi fratres tunc viuebant. Confirmatur ex eo, quod alias Scriptura indicet similes euentus occasione præbuisse nomina nascentibus pueris imponendi. Sic Iacob à planta pedis fratris sui, quàm nascens manu apprehēderat nomen accepit. Gen. 25. v. 25. sic Nurus Heli filium suum Icabod appellauit, *dicens: translata est gloria de Israel.* 1. Reg. 4. v. 21. Huic opinioni adhærent Caluissius, & Bucholcerus.

Refutatur

3. Verum hæc Chronographia plerisque minus arridet, quia, ut ait Cornelius, Scriptura non ait in ortu, sed in diebus Phaleg diuisam esse terram. Neque sub ortum Phaleg tantus erat hominum numerus, ut sufficeret colonijs quaqua versum per orbem deducendis, & tot linguis inter se differentibus satis esset, prout communiter ab authoribus commemoratur. Deinde esto, de rigore loquendi, verè dici posset: in diebus lectan diuisa est terra: ab hac tamen diuisione Phaleg potius, quam frater ipsius appellationem sortitus est: quia nascente Phalego, Heber diuinitus hanc diuisionem futuram cognouit, non autem sub tempus natiuitatis lectan. Sic Lamech filium suum vocauit Noe, *dicens: iste consolabitur nos, ab operibus & laboribus manuum nostrarum.* Sic Oseas Propheta liberis suis nomina indidit, quibus significabantur mala populo Iudaico euentura. Ose 1. v. 6. & 9. Vnde apparet in Scripturis sacris nomina desumi, non solum à præteritis aut præsentibus, sed etiam à futuris euentis.

4. Secunda opinio est Rabbi Iosue, & Hebræorum in Seder Olam, qui sub finem vitæ Phaleg linguarum diuisum, & inde hominum in varias regio-

2. Opinio.

L nes

Reijcitur.

nes dispersionem contigisse arbitrantur, ea fortassis ratione ducti, quod non ante genus humanum sic propagatum putent, ut ista migratio in varias terras fieri posset. Verum hæc opinatio minus placet, quam præcedens. Ex ea enim sequeretur hæc linguarum & gentium diuisionem incidisse in annum circiter 340. à diluuiio, prout Hebræi excluso Cainan iuniore ratiocinia ponunt. Nam ortum Phaleg in annum 101. à diluuiio transactum conijciunt, quibus si addant 239 anni vitæ Phaleg, exurgent à diluuiio, ad linguarum & populorum separationem anni 340. quando secundum Hebræos Abrahamus annum agebat 48. Hoc autem aduersatur communi historicorum & Chronologorum asserto: quo Abraham natus dicitur anno 43. Nini Regis Assyriorum; ante Ninum verò Belus, quem plerique Nemrodum esse censent, annos 65. regnauerat: atque ita 107. ut minimum, coloniarum & aliqua regna ante natalem Abraham constituta erant, atque adeo in varias orbis partes concesserant illi, quos ab edificanda turri Babylonis, linguarum confusio abstraxerat. Porro Nemrod eundem fuisse, cum eo, quem Scriptores Ethnici Belum nominant, parentemque Nini, atque Babylone annos 65. regnasse tradit Eusebius initio Chronici; S. Hieronymus in cap. 2. Osee. S. Augustinus lib. 16. ciuit. cap. 17. Pererius lib. 15. in Gen. disp. 3. Cornelius à Lapide Gen. 10. v. 10. Salianus & Torniellus iam citandi. Petauus anno m. 25. 9.

3. Opinio probabilior

5. Tertia opinio est, linguarum & populorum diuisionem non esse factam sub ortum aut obitum Phaleg, sed annis aliquot ab eius natiuitate transactis. Ita Torniellus & Salianus ad annum m. 1931. Petauus lib. 9. cap. 13. Cornelius Gen. 10. v. 25. S. Chrysostomus hom. 30. in Gen. *Considera, ait, quem admodum res future præscientiam vocabulo nati pueri declarauit, ut cum videris rem opere adimpleram, non ultra mireris, videns diuinitus id pueri nomine prædictum.* Probatur hæc supputatio, quia Heber natus annos 34. genuit Phalegum, antequam nasceretur Iectan: non est autem prius facta dispersio gentium, quam Iectan 13. filios haberet, nec illos pueros, sed qui tam grandes iam familias haberent, ut in linguas proprias diuidi possent, & digni essent nominibus gentium, ut totidem verbis lib. 16. ciuitat. cap. 11. notat sanctus Augustinus, qui suspicatur quidem, Iectan esse maiorem natu: sed hoc non obstat huic rationi. Phaleg enim natus est anno 34. parentis sui, ergo Iectan frater ipsius, tantam sobolem nascente Phalego habere non potuit, ut 13. familias, ne dicam populos, constitueret, etiam si Iectan fuisset primogenitus Heberi.

Obiectio.

6. Occurrit Bonfrerius, & negat opus esse asserere hos filios Iectan natos fuisse tempore confusiois linguarum, sed satis esse, si dicamus paulo post natos & inchoatam terræ diuisionem à Iectane & cæteris qui turri extruende

inter-

interfuere; postmodum vero à filijs lectan distributionem perfectam nec non in plures partes ac populos dissectam. Addit probari non posse, eos omnes, qui cap. 10. Genes. recensentur, ædificationi turris & linguarum diuisioni interfuisse. At verò authores tertix opinionis instare possunt, & dicere, non esse sine ratione, post confusionem & dispersionem Babylonicam, aliam haud multo post in 13. colonias partitionem excogitandam. 2. Quo iure Bonfrerius à prima deductione coloniarum filios lectan eximit, alius alias personas illo cap. 10. notatas excipiet, verbi gratia, filios Aram; contra communem interpretum sensum, qui singulos nepotum & posterorum Noe illo capite numeratos, vel asserunt, vel tanquam concessum sumunt, fuisse capita gentium à suis fratribus distincta, & propter linguarum diuersitatem peculiare populos constituisse, quibus omnibus ac singulis diuersas regiones assignant, eo profus modo, quo alijs familiarum principibus, qui eo tempore, quo linguæ vnus commercium esse desijt, in varias patrias concesserunt. 3. Verisimilius est ad vnã eandemque diuisionem respexisse, cum vers. 27. scripsit, *in diebus Phaleg diuisam esse terram*, & vers. 31. ait *istos (nempe proximè nominatos) esse filios Sem, secundum cognationes & linguas, & regiones in gentibus suis.* & vers. 32. *ab his diuisas esse gentes.* 4. Filij lectan in 13. populos diuisi, aut in possessiones incolis vacuas venerunt, aut iam ab alijs gentibus occupatas. Si prius, quærenda erit ratio, cur illi, quos linguæ vnus confusio in varias regiones distraxerat, tantam terræ portionem neglexerint, quantam filij lectan occuparunt. Sin posterus asserueris, diuinandum erit, quinam isti populi fuerint, quos lectanidæ suis sedibus expulerint. Si dixeris consultò relictas in futurum populis lectan sine habitatoribus prouincias; hoc ipso fateberis binas terræ diuisiones, alteram designatione, alteram reali executione factam, quod Bonfrerius contra Epiphanium, Torniellum, Salianum, multis improbat.

Responsa.

7. Quamobrem probabilius existimo, confusionem linguarum, & populorum in varias plagas migrationem, non prius factam, quam filij lectan in eam multitudinem excreuissent, quæ tredecim gentibus sufficeret, & Phaleg iam ad ætatem adultam peruenisset, ut volunt authores tertix opinionis, qui tamen non conueniunt de anno ætatis Phaleg, quo linguarum diuisio turris Babylonicæ ædificationem interceptit & eius ædificatores, *inde dispersit Dominus super faciem cunctarum regionum.* Gen. 11. v. 9.

Quando facta linguarum diuisio.

Quonam anno ætatis Phaleg.
Opinio.

8. Torniellus & Salianus id referunt ad annum 144. vitæ Phaleg, qui erat 275. à diluio, ante Natiuitatem Abrahamæ 107. Regnum enim Babylonicum in ipsa linguarum diuisione natum putant, in quo ante ortū Abrahamæ Belus siue Nemrod annos 65. Ninum 42. regnasse cõstans est Scriptorum sententia.

L 2

At

At vero Bonferius negat constare posse regnum Babylonicum Beli cœpisse in ipsa linguarum diuisione, maximè cum Scriptura tradat, immisso linguarum diffidio ab ædificatione cessatum esse. Gen. 11. v. 8. Nemrod Babylone quidem regnasse fatetur; sed non nisi post Babylonicam confusionem confirmatis sensim per tyrannidem viribus, populis in suam potestatem redactis, viribus, ac in primis Babylone, extractis.

2. *Opinio.* Cornelius Gen. 10. ver. 10. censet Nemrod in Babel regnare cœpisse sub annum 170. à diluuiò, quo linguarum & gentium distractionem factam putat, tum sensim viribus & potentia auctum, factum esse regem, & quasi Monarcham anno 184. à diluuiò: inde regnum tenuisse annos 65. Nemrodo Ninum successisse, cuius regni anno 43. natus fuerit Abraham, annis post diluuium 292. nempe excluso Cainan, & natali Abrahæ ad annum 70. Thare signato.

3. *Opinio.* Petauius libro 13. ortum Phaleg, notat anno ante Christum 2227. confusionem linguarum & primordium imperij Assyriorum anno 2175. Beli interitum, & initium regnantis Nini anno 2110. obitum eiusdem Nini anno 2058. natalem Abrahæ anno 2036. ante æram Christi.

Corollar. 1. 9. Ex quibus patet 1. Petauium in eo cum Tornello & Saliano conuenire, quod à diuisione linguarum regni Babylonicæ æram deducat, Belo 65. annos Nino 52. tribuat: à communi verò sententia in eo recedere, quod Abrahæ natiuitatem ad annum 23. Semiramidis differat. 2. Ex eius sententia ab ortu Phaleg ad gentium dispersionem fluxisse annos 52. à diluuiò autem 153. Tertio patet, aliquem errorem in replexisse in ea quæ idem author habet lib. 9. cap. 14. vbi ad primordium Beli assequendum annis Abrahæ tantum 97. addit. Nini scilicet 42. & 55. Beli.

Conclusio. 10. Equidem omisis aliorum authorum diffidijs existimo probabilior rem esse eorum computum, qui ab initio regni Babylonicæ, vsque ad ortum Abrahæ, annos 107. numerant, quorum 65. Belo tribuuntur, Nino 42. Vtrum vero dispersio gentium eodem tempore, an prius fuerit quam Belus regnum capesceret, affirmare non ausim: tardius factam non arbitror, licet suspicet Belum initio diuisionis terrarum, non nisi inter suos populares ducem fuisse, sicut in cæteris gentibus erant principes, & capita familiarum, quorum quilibet suam coloniam gubernabat: atque ita populos, aliquanto temporis spatio remansisse distinctos, prout deserta turris ædificatione, in suas quique regiones abscesserant, donec paulatim Belus, herili potius imperio, quam charitate partem missam resumeret, alias etiam ciuitates conderet, vicinis regionibus manuum adijceret, ac sese tandem palam pro rege gereret. Quod si mox ab ipsa populorum digressionem, annos regni Babylonicæ computare libuerit, dicatur Belus,

tunc suæ tantum genti, aliquam diu imperitasse, postea vicinas gentes sollicita-
se, tandem vel ipse, vel Ninus, per fas & nefas, aliorum ditiones etiam remotio-
res inuasisse, vt tradunt Iustinus & Diodorus, qui libro 3. recensitis plurimis
gentibus à Nino subactis: *ad extremum*, inquit, *debellaui Zoroastrem regem Ba-*
bianorum, qui comparato quadringentorum hominum exercitu, aduersus Ninum pu-
gnaturus obviam ei processit, cum id temporis haberet Ninus in exercitu suo, (vt proditum
est à Ctesia) peditem decies septies centena millia, equitum ducenta millia, curruum autem
falcatorum, paulo minus decem millibus, & sexcentis. Hæc Diodorus.

APPENDIX

De æra Babylonica.

Simplicius in lib. 2. de cælo, com. 46. meminit quarundam obseruationum
æreæ, quas Aristoteles in mandato Calisthenes Babylone in Græciam
misit, quæ teste Porphyrio erant annorum 1903. vsq; ad Alexandri Macedo-
nis tempora signatæ. Vnde Chronologi huius æræ caput ad annum circiter
2233. ante vulgarem Christi epocham figunt, vt dixi in Chron. cap. 10. Pe-
tauius lib. 9. cap. 13. vno anno discrepat, quia à victo Dario orditur Alexandri
Magni tempora; ego à capta Babylone anno Periodi Iulianæ 2481. computa-
bam. Putauerit forte quispiam hanc æram à Babylonica gentium dispersio-
ne deduci; verum id sciri vix potest. Nam Tornellus & Sallianus hanc disper-
sionem circa annum 2123. ante vulgarem æram Christi factam putant, Cor-
nelius præter propter ann. 2126. Petauus 2175. qui apertè fatetur, aliquas ob-
seruationes in ista æra notatas, dispersione humani generis, & regni Babyloni-
ci primordijs antiquiores esse: quod non negant Serhus Caltrifius & Buchol-
cerus, qui hanc æram ante natalem Phaleg, cui gentium diuisionem adscri-
bunt, auspicantur. Mihi æra Babylonica oritur circa annum 20. Phaleg, quo
necdam fuisse linguarum confusionem arbitror. Si verum esset, quod aliqui ex
Epiphanio asserunt, nimirum ante ortum Phaleg, Noe tribus suis filijs suas
cuique terræ portiones sortitione attribuisse; hæc sortitio siue designatio prin-
cipijs æræ Babylonicæ præponeretur. Sciebant quidem mortales antequam
Vrbis & turris Babylonicæ fabricam aggredierentur, se in varias mundi partes
digressuros, vt innuitur Gen. 11. v. 4. vtrum autem inter eos, iam tum de orbis
distributione conuentum fuerit, & quantum temporis durante adhuc linguæ
communis vsu ædificationi sit impensum; non constat.

GEN. 11. v. 26.

Vixitq; Thare septuaginta annis, & genuit Abram, & Nachor & Aran.

Vt solidior sit loci huius explicatio, non erit abs re considerare, quid super
æo duo sancti Doctores Hieronymus & August. senserint: imò illa ipsa verba,
I 3 quæ

*Iniciam
æra Baby-
lonica.*